

Som jeg nævnte tidligere, er det min opfattelse, at de skattemæssige regler på dette område er rimelige og fornuftige. Bestemmelsen i ligningslovens § 7 M tager højde for de særlige forhold, idrætslivet er undergivet. Efter min opfattelse er bestemmelsen et vigtigt fundament for den danske foreningsverden, idet den skaber grundlag for at friholde de mange ulønnede trænere og medhjælpere og lign. fra de udgifter, de har ved deres frivillige arbejde. Det er meget vigtigt at fastholde dette princip.

Jeg mener dog, det må være helt klart, at der ikke bør kunne ydes skattefri godtgørelse til idrætsudøvere, der blot dyrker deres idræt. Dette ville efter min opfattelse være i klar modstrid med de almindelige skattemæssige regler. Det kan ikke være meningen, at man skattemæssigt skal understøtte personer, der udøver deres hobby.

Idrætsudøvere har endvidere udtrykt utilfredshed med, at det er den enkelte aktive idrætsudøver, der skal opgøre de fradragsberettede udgifter i forbindelse med idrætten, hvorefter det er de lokale skattemyndigheder, der i hvert enkelt tilfælde skal tage stilling til fradragsretten. Der har været fremsat ønske om en særrregel om skattefrihed i det omfang, idrætsudøvelsen må antages at medføre merudgifter.

Når jeg ser på de gældende regler og den indvirkning, de har på beskattningen af idrætsudøverne, kan jeg ikke se, at idrætsudøverne skulle være stillet ufordelagtigt. Beskattningen følger de almindelige beskattningsretlige principper, og det, man fra skattemyndighedernes side kræver af hensyn til kontrol m.v., kan efter min bedste overbevisning ikke anses for at være mere belastende for idrætsudøverne end for andre skatteydere. Det er ikke nemt at afgøre fradragsretten for en idrætsudøvers udgifter, især fordi en række idrætsudøvere befinder sig i et grænseområde mellem at drive erhverv og at udøve hobby. Det samme gælder dog for en række andre grupper, og det er da også min generelle holdning, at alle skattepligtige som udgangspunkt bør undergives ens forhold, og at særrregler i form af særlige fradrag eller særlige skattefritagelsesbestemmelser bør undgås. Det har jeg gjort opmærksom på i mange sammenhænge, og det vil jeg fortsætte med. Sådanne regler vil efter min opfattelse skabe afgrænsningsvanskeligheder og skabe risiko for afsmitning til andre grupper af skatteydere, der med lige så stor rimelighed kunne kræve tilsvarende regler.

I øvrigt kan jeg sige, at det også ville bidrage til at gøre skattelovgivningen, som jo ikke ligefrem er enkel, endnu mere kompliceret, og det synes jeg også er en klar overvejelse værd. Jeg ville finde det meget vanskeligt at retfærdiggøre en særrregel for idrætsudøvere i forhold til andre befolkningsgrupper, og det er derfor min helt faste overbevisning, at der ikke bør indføres særrregler for eliteidrætsudøvere.

Til allersidst vil jeg kort komme ind på tips- og lottoproblemstillingen – ikke fordi jeg vil foretage ændring af lovgivningen, overhovedet ikke – jeg vil blot lige gøre opmærksom på, at vi også ad den vej bidrager til, at idrætten i Danmark har rimelige vilkår.

Jeg har den grundholdning, at hvis der skal ydes støtte til bestemte formål, bør det ske ved tilskud og ikke ved skattemæssige særrregler, der komplicerer skattelovgivningen. Det er mit klare synspunkt, og det er faktisk også den model for støtte, der i høj grad gør sig gældende på idrætsområdet. Idrætten får således årligt ganske store beløb fra tips- og lottomidlerne, og det er helt efter mit hjerte.

Efter tips- og lottoloven er 63 pct. af Tipstjenestens overskud afsat til idrætsformål. I det seneste regnskabsår drejer det sig om 504 mio. kr., dvs. over en halv milliard. Hertil kommer, at indtil 1,4 pct. af Tipstjenestens omsætning – som jo bestemt ikke er beskednen – er afsat til Team Danmark og Danmarks Olympiske Komité. I det seneste regnskabsår fik Team Danmark tildelt 54 mio. kr. på den konto og Danmarks Olympiske Komité 2 mio. kr. Idrætten har således i alt fået tildelt 560 mio. kr. i indeværende regnskabsår, og det er dog en klat penge! De tips- og lottomidler, som idrætten får, er set over en 5-årig periode steget med mere end 60 pct. I 1991 udgjorde det beløb, som var afsat til idrætsformål, således 295 mio. kr., og som nævnt er det nu vokset til 560 mio. kr.

Når man derfor i sin helhed ser på idrætsudøvernes situation i dagens Danmark, synes jeg bestemt ikke, at der er grundlag for at rette kritik mod de gældende forhold. Hertil kommer, at regeringen slet ikke har intentioner om at forringe forholdene for hverken idrætsudøvere eller idrætsledere, bestemt ikke! Ud over at idrætten får en bred momsfrigtagelse samt finder en imødekommende holdning på skatteområdet i øvrigt, bevilges der som nævnt meget store beløb til sportsområdet, bl.a. via tips- og lottomidlerne.